

No n'aprenem!!

written by Xavier Climent | 7 de maig de 2020

Tenim un problema, bé, en tenim molts, però la història de Catalunya, molt lligada a Espanya, té variables que es repeteixen com un patró establert.

- Aliar-se amb els perdedors
- Confiar amb l'Estat espanyol
- Voler canviar Espanya

I una és preliminar a l'altra, primer ens aliem, confiem, volem canviar Espanya, i després no només ens humilien sinó que ens trituren.

Hi ha nombrosos casos en què l'Estat espanyol ens ha promès un concert econòmic, o un estatut, o una autonomia, al llarg de la nostra història, però n'hi havia un que em va passar desapercebut.

El de l'any 1899, el general espanyol Polavieja, després de perdre Cuba l'any 1898, vol entrar en el món de la política i per fer-ho vol el suport dels catalans i més concretament dels que fins aleshores havien estat els neutres catalans, és a dir, la burgesia catalana.

En Polavieja proposa a Catalunya un concert econòmic, una descentralització de l'Estat, un caramel·let per uns indians catalans preocupats i desubicats per la pèrdua de Cuba. Polavieja no tenia partit i el candidat conservador Silvela li diu d'anar junts, en Polavieja diu que d'acord però el programa de govern que s'aplicarà serà el meu, i "el portaran a terme els teus". Silvela li diu que d'acord, però de les teves promeses als catalans, a la burgesia catalana oblida-te'n, tu només seràs ministre de guerra, en Polavieja va accedir, i llavors Silvela el va fer ministre de guerra.

No us recorda l'actualitat? "Te hare vicepresidente pero

olvídate del derecho de autodeterminación”.

O si tirem una mica més enrere: “Pascual, aprobaré el estatuto que salga del parlamento de Cataluña”.

O si tirem molt més enrere: “Coronel Macià, la república està en deuda con Catalunya, aprobaremos un estatuto con las más altas cuotas de poder para Cataluña”.

O si tirem més enrere: “Confio en usted, Don Francisco, créame cuando le digo que la autonomia ya no asusta, usted la ha dignificado”.

Tots els casos esmentats van acabar amb promeses no complertes, ni Pasqual, ni Zapatero tenien prou poder per contradir els barons del PSOE. Ni Azaña tenia prou poder per convèncer les castes castellanes. Ni el rei Alfons XIII podia contra tota la por i recances sobre els catalans i la seva mancomunitat.

Tots ells, tot i ser poderosos, van ser perdedors. Tots els representants catalans van confiar en les promeses de l'Estat espanyol, i això passa, perquè aquells catalans volien transformar i canviar espanya, volien una altra espanya, més federal, més cordial, més descentralitzada. Això és molt bonic sempre que l'altra part vulgui canviar, però és que, tot i les constants decepcions que hem tingut, encara no s'han adonat els polítics catalans que Espanya no vol canviar, que ja li està bé ser tal com és, perquè tot i ser el país amb més fallides, sempre al final han tingut l'excusa perfecta, això es culpa de Catalunya i els catalans, i per tant el que cal és triturar-los.

El problema no és l'Estat espanyol, el problema el tenim a casa i amb els polítics catalans.